

Προϋπολογισμός ταξικής μονομέρειας

του Γιάννη Μηλιού

Ο Προϋπολογισμός του 2011 είναι ο πιο άδικος κοινωνικά, από όλους τους κρατικούς προϋπολογισμούς της μεταδικτατορικής περιόδου. Προσπαθεί να «διαχειριστεί» τη δημοσιονομική κρίση επιβαρύνοντας αποκλειστικά τους μισθωτούς και τα λαϊκά στρώματα, συνεχίζοντας την πολιτική φορολογικής ελάφρυνσης του κεφαλαίου. Επιχειρεί έτσι τη μεγαλύτερη δευτερογενή αναδιανομή εισοδήματος σε βάρος της εργασίας και υπέρ του κεφαλαίου που έλαβε χώρα στην Ελλάδα κατά τα τελευταία 35 χρόνια.

Η κυβέρνηση περικόπτει σε σχέση με πέρσι κατά 20% τον προϋπολογισμό του υπουργείου Παιδείας, ήτοι 1,25 δις ευρώ (6.283 εκατ. έναντι 7.534 εκατ.), υπερβαίνοντας κατά 600 εκατ. τις περικοπές που προέβλεπε το Μνημόνιο. Περικόπτει κατά 1,4 δις ευρώ τον προϋπολογισμό του υπουργείου Υγείας. Οι αυξήσεις των συντελεστών ΦΠΑ (από 9% σε 11%, πράγμα που συμπαρασύρει ανοδικά και τον μειωμένο συντελεστή που αυξάνεται από 5,5% σε 6,5%) των περισσότερων ειδών λαϊκής κατανάλωσης θα επιβαρύνει ακόμα περισσότερο το βιοτικό επίπεδο της πλειοψηφίας των πολιτών. Πλήγμα στα λαϊκά εισοδήματα θα αποτελέσει επίσης η εξίσωση των τιμών πετρελαίου θέρμανσης και κίνησης.

Με τον Προϋπολογισμό 2011 θα συνεχιστεί η επίθεση στους εργαζόμενους του ευρύτερου δημόσιου τομέα, με απολύσεις, μετατάξεις, εξαναγκασμό σε εθελούσια έξοδο, περικοπές εισοδημάτων. Τουλάχιστον 10.000 συμβασιούχοι εργαζόμενοι στο Δημόσιο θα απολυθούν, με στόχο την εξοικονόμηση 100 εκατομμυρίων ευρώ. Οι 21.000 εργαζόμενοι σε ζημιогόνες ΔΕΚΟ θα δουν τις αποδοχές τους να μειώνονται κατά 20%-40% το 2011, καίτοι δεν ευθύνονται αυτοί για τα αρνητικά αποτελέσματα των επιχειρήσεων (αλλά αφενός οι διοικήσεις, αφετέρου οι ακολουθούμενες τιμολογιακές πολιτικές, μέσω των οποίων επιδοτούνταν εμμέσως συγκεκριμένες, ενίοτε κοινωφελείς, οικονομικές δραστηριότητες).

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε μάλιστα τις ζημιогόνες ΔΕΚΟ ως πολιορκητικό κριό για την προώθηση της πολιτικής της. Αφενός για να συκοφαντήσει τους εργαζόμενους, αφετέρου για να αναθεωρήσει προς τα πάνω το δημοσιονομικό έλλειμμα και το δημόσιο χρέος, καθώς για πρώτη φορά στα δημοσιονομικά χρονικά

της χώρας εντάσσονται οι ΔΕΚΟ και τα ελλείμματά τους στη γενική κυβέρνηση (πράγμα που δεν συμβαίνει στις περισσότερες τις χώρες της ΕΕ).

Ταυτόχρονα η κυβέρνηση εξακολουθεί να περιορίζει τα δημόσια έσοδα από άμεσους φόρους και ιδίως από τη φορολογία των νομικών προσώπων: Οι φορολογικοί συντελεστές των επιχειρηματικών κερδών (ΕΠΕ και ΑΕ) μειώνονται από 24% σε 20%. Μάλιστα, στον μειωμένο συντελεστή ΦΠΑ του 6,5% υπάγονται τώρα και οι ξενοδοχειακές υπηρεσίες.

Η τόσο απροκάλυπτη ταξική μονομέρεια της κυβερνητικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ έχει εκπλήξει ακόμα και τους διεθνείς εκφραστές του νεοφιλευθερισμού. Στους *Financial Times* 06/10/10 διαβάζουμε αναφορικά με τη φορολογική ασυλία του κεφαλαίου στην Ελλάδα : «Το κράτος χρειάζεται απεγνωσμένα να επιταχύνει τον ρυθμό της είσπραξης φόρων. Αυτή είναι η αχίλλειος πτέρνα επί χρόνια, που αποκαλύφθηκε άγρια (και στην πραγματικότητα συνέβαλε) στην κρίση. [...] Αν θέλει να καταφέρει η Ελλάδα κάποτε να πληρώσει τα χρέη της –που προβλέπεται να φτάσουν στο 140% του ΑΕΠ του χρόνου– ο ιδιωτικός τομέας θα πρέπει να αρχίσει να πληρώνει τους φόρους του».